

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 76.

Trettende Session.

34te Mode.

Torsdagen den 12te December Kl. 6½ Aften.

(Forsfat.)

André (fortsat): Hvad Budgetvæsenet og Statsregnskabet angaar, tror jeg, at naar man lidt nærmere seer paa Sagen, maa man indrømme, at nu er Righeden brudt; der er nemlig, vel at mærke, for Kongeriget 3 særlige Ministerier: Indenrigs-, Justits- og Kultusministeriet, som hver for sig udkaste sit særlige Budget, og det er disses Sammenarbeiden, som nu er bleven paalagt Finansministeren fremtidig at foretage. Noget lignende finder slet ikke Sted med Hensyn til Slesvig og Holsteen. De forskellige Forvaltningsbrancher, der nærmest hvare til Kultus-, Indenrigs- eller Justitsministerens Virksomhed, ere der samlede under den enkelte slesvigiske eller holsteenke Minister, og denne Minister træder derfor frem med en ganske anden Betydning ligeoverfor Finansministeren end de enkelte Ministre for Kongeriget. For de kongerigske Anliggendes Vedkommende er der altsaa en Samarbeiden og en Udførelse af Budgettet, medens den høitærede Finansminister, saavidt mig bekjendt, slet ikke har Noget med Affattelsen af det slesvigiske Budget at gjøre. Der staaer altsaa tilbage Assignations- og Pensionsvæsenet. Med Hensyn til disse indrømmer jeg, at der virkelig er tilveiebragt en Righed. Der var Forhold, som jeg beklagede i sin Tid ikke at kunne sjerne, men som jeg ikke troede det muligt at kunne sjerne, for Forholdene i det Hele vare blevne ordnede anderledes i Hertugdømmerne; der blev her en

Ullighed tilbage, og nu er der ganske rigtig med Hensyn til disse to Forhold bleven tilveiebragt en ligeligere Behandling end tidligere. Man maa dog ikke lægge allfor stor Vægt paa Assignationsvæsenet; det har ikke den Betydning, man i Almindelighed antager. Den afgjørende Subsidie ligger hos den Minister, der regulerer Udbetalingen. Naar han holder sig til Budgettets Conti — og hvorledes skulde han falde paa at gaae udenfor dem — har Finansministeren overmaade lidt med Sagen at gjøre. Men om det ogsaa maatte forholde sig anderledes, og om det ved en noget forskjellig Opfattelse af disse Forhold viste sig, at der med Hensyn til flere Punkter var tilveiebragt større Righed, end jeg antager, saa er der dog en Ullighed tilbage, og det er den afgjørende, og som efter min Overbeviisning maatte forbyde at slaae ind paa denne Vej, nemlig, at det hidtil ikke er lykkedes — og vel ikke med Rette kunde ventes at være sleet — at overgive de særlige Forsamlinger i de andre Landsdele den samme finansielle Magtfuldkommenhed, der hviler hos Kongerigets Rigsdag. Som Følge deraf er der intet Ansvar, der paahviler Finansministeren ligeoverfor de andre Landsdeles Forsamlinger, og som Forsatningen er ordnet, eksisterer der intet Ansvar for ham med Hensyn til den finansielle Forvaltning af Hertugdømmernes særlige Indtægter og Udgifter, forsaavidt han maatte have nogen Deel deri, hvilken vist er ubetydelig. Ligeoverfor Rigsdagen er der nu et saadant Ansvar for Finansministerens Vedkommende. Det er det, jeg finder er en høist betænkelig Sag, sliednt jeg naturligvis ikke hermed vil sige, at det skulde være